

det maatte være at foretrække, netop i en Materie af den Veffaffenhed som den her omhandlede, at holde sig til, hvad der engang er bleven til Lov, og ikke idelig gjøre Forandring i den Henseende. Men der er desuden en anden Betragtning, som jeg kan gjøre gjældende. Det vil sees, at det ærede Medlem selv har maattet føie til som et andet Stykke i Forslaget under Nr. 131. „Har den Vedkommende ikke havt fast Ophold i mere end een Commune i det sidste Aar, opgiver han selv, hvor lang Tid han formener i det kommende Aar at ville opholde sig i enhver af de paagjældende Communer, og hans Bidrag fordeles da i Forhold dertil.“ Med andre Ord, det ærede Medlem har altsaa følt og erkjendt, at det Tilfælde kan indtræffe, at det Forhold, som har fundet Sted i det foregaaende Aar, aldeles ikke er tilsvarende til det Forhold, der vil finde Sted med Hensyn til det Aar, for hvilket Veffatningen egentlig skal finde Sted. Det er da ogsaa, forekommer det Udvalget, unaturligt i og for sig, naar en Mand er skattepligtig til flere Communer i Landet, begrundet derpaa, at han opholder sig i disse flere Communer, at man da ikke lader det Forhold, i hvilket Fordelingen af Skatterne skal finde Sted, være afhængigt af den Tid, i hvilken han virkelig opholder sig i hver af Communerne, men af den Tid, i hvilken han i et tidligere Aar har opholdt sig i de forskellige Communer.

Udvalget har under Lit. d. § 15 foreslaaet et nyt Stykke, der ikke har noget Tilsvarende i Krigsskatteloven af 1864, nemlig om Veffatningen af visse Arter af juridiske Personer. Udvalget er egentlig modstræbende gaaet til at fremsætte dette Forslag. Det er forekommet Udvalget, at der har hersket ikke saaliden Uklarhed om Veffatningen af juridiske Personer, og navnlig har man efter Udvalgets Formening stundom været tilbøielig til at gaa meget, meget videre, end Forholdets Natur, ret beseet, kan hjemle. Naar man nu har stillet et Forslag i denne Henseende, har det væsentligt været for at give Leilighed til at bringe Spørgsmaalet under Overveielse og for noget nærmere at antyde, hvortil man mener, at Veffatningen af juridiske Personer i hvert Til-

fælde burde indskrænkes. Det er forekommet Udvalget, at Formue- og Leilighedsveffatningen, der — som jeg sagde før — er en personlig Skat, maa hvile paa Personer, og at det er overensstemmende med Grundtanken i denne Skat, at den samme Indtægt kun skal rammes een Gang og ikke gjentagne Gange. Men nu forholder det sig i Virkeligheden saaledes, at den Indtægt, som tilfalder juridiske Personer, vil altid komme bestemte pphysiske Personer, virkelige Mennesker, tilgode, og naar disse pphysiske Personer komme til at betale Formue- og Leilighedsstat, og man desuden vil bestatte de juridiske Personer som saadanne, vil Resultatet blive, at den samme Formue eller Indtægt bliver beskattet to Gange, hvilket ikke kan ansees for at være principrigtigt. Man kan kun komme til en særlig Regel angaaende juridiske Personer paa den Maade, der er foreslaaet under Lit. d. af praktiske Grunde. Det lader sig nemlig ikke nægte, at naar der i en Commune er en eller anden Bedrift, der drives af et anonymt Selskab, som deraf har Udbytte, vil det være forbundet med stor Vanstuelighed, ja næsten være umuligt for Communen at paasee, at den virkelig faaer Skat af Halvdelen af den i Communen faldende Indtægt, som vedkommende Personer have af den Bedrift, som den juridiske Person fører, med andre Ord, at paasee, at ikke hele den Indtægt, de enkelte Personer drage af den juridiske Persons Virksomhed, falder den Commune tilgode, hvori de pphysiske Personer see, uden at den Commune, hvori Selskabet har sin Bedrift, faaer den Part af Indtægten, der med Billighed burde tilfalde den. Derfor kan der maaskee være nogen Grund til at opstille den Regel, der er opstillet under Lit. d., og derfor har man foreløbig opstillet den; men Udvalget har ikke været blindt for, at selv om man indskrænker Regelen saaledes, som skeet er i Lit. d., har dette Forslag sine store Betænkeligheder, og det navnlig saalænge der ikke er nogen tilsvarende Regel for Kjobenhavns Vedkommende. Stor praktisk Værdighed troer man ikke, at Sagen vil have, og det kan derfor gjerne være, at det vil være rettest — i alt Fald indtil Videre — at lade hele dette Spørgsmaal om juridiske Personers Veffatning falde. Jeg for mit Vedkommende